

Det vil jeg ikke gøre. Jeg vil sige, at aftaler som dem, vi nu har på bordet, kan give anledning til protektionisme, og jeg er enig i de bekymringer, som også hr. Kent Kirk har nævnt med hensyn til, at risikoen for, at disse aftaler udmøntes på en sådan måde, at de reelt virker mere protektionistiske end frihandelsøgende, er til stede, og det er bekymringer, som regeringen naturligvis må tage med i det videre arbejde med udmøntningen af disse aftaler.

Men i Dansk Folkeparti er vi rent faktisk enige i de overordnede målsætninger, som fremgår af forslagene, nemlig for Marokkos og Tunesiens vedkommende gradvis at oprette et frihandelsområde i løbet af, som der står i bemærkningerne, en overgangsperiode på højst 12 år.

Dette frihandelsområde skal etableres i overensstemmelse med WTO's bestemmelser, som vi er meget stærke tilhængere af, og derfor føler vi os på tryk grund, hvis det er med det som baggrund, man forsøger at oprette frihandelsområdet.

Hvad angår spørgsmålet om Israel, er der jo tale om, at et eksisterende frihandelsområde skal styrkes, og om, at Israel i 1995 tiltrådte WTO-aftalen.

Jævnfør de bemærkninger, der er allerede er gjort om Israel, føler vi, at det er bedre at have denne aftale med israelerne end ikke at have denne aftale med israelerne – også når det drejer sig om at få israelerne på et bedre spor end det, som de umiddelbart for nogle at se er på for øjeblikket. Vi føler, at det faktisk er meget vigtigt at have den politiske dialog med Israel, som jo også er et resultat af denne aftale.

Og så føler vi i øvrigt helt generelt og overordnet, at vi alle sammen her i Danmark burde have det meget klare mål at få etableret så meget frihandel som muligt, for det er altså på længere sigt ikke bare til fordel for os selv, men i særdeleshed også til fordel for mindre udviklede nationer, for et middel til at få indbyggerne i mindre udviklede nationer til også at kræve mere, når det drejer sig om menneskerettighederne, og når det drejer sig om demokrati, er altså, at der er en økonomisk vækst i de pågældende lande, som gør dem i stand til at kræve disse rettigheder.

Vi har i talrige lande kunnet se, at når levefoden vokser, er der også større mulighed for at kræve disse rettigheder, og vi mener derfor, at specielt indførelse af frihandel fra EU's side med disse lande er et middel til at opnå, at indbyggerne i de mindre udviklede nationer kan stille nogle berettigede krav.

Derfor er vi altså, når det drejer sig om dette sigte, meget enige i de målsætninger, der er i forslagene.

Vi kan jo komme med en masse ord om disse spørgsmål under denne behandling af forslagene, men det, vi må konkludere, og det, der er det afgørende, er jo udmøntningen af aftalerne. Der kan man med disse aftaler gå i den protektionistiske retning eller i den frihandelsøgende, og vores signal til regeringen skal i hvert fald være, at det bør være den frihandelsøgende vej, den vælger, når den skal udmønte disse aftaler i praksis.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne takke de ordførere, der har ytret sig positivt om beslutningsforslagene.

Og som flere ordførere har gjort det, vil jeg understrege betydningen af, at Europa udvikler sit samarbejde med Middelhavsområdet, for det har en fundamental betydning på både kortere og længere sigt.

Det har også noget at gøre med en udvikling af vores økonomiske og politiske samarbejde med de islamiske lande, og det har noget at gøre med en etablering af en ordentlig samarbejdsform mellem Europa og de islamiske lande rundt om Middelhavet – en proces, der er sat i gang, og som Europa har en vidtgående politisk og økonomisk interesse i at fortsætte med energi i de kommende år. Derfor er dette et vigtigt led i et større mønster, og jeg takker derfor for tilslutningen.

Flere ordførere har rejst spørgsmålet om, hvorvidt dette nu også er vidtgående nok i handelsliberal retning, og svaret er nej, det er det ikke. Jeg mener, at man burde have kunnet give bedre indrømmelser til de nordafrikanske lande på nogle områder, der for dem er væsentlige. Det forholder sig jo sådan – det ved vi jo er geografien i det – at nogle af de varer, som disse lande helst vil af med, er nogle, som i forvejen produceres inden for EU, og som der undertiden også er overskud af inden for EU, og derfor er det et vanskeligt spørgsmål, som berører nogle af EU's medlemslande fundamentalt.

Danmarks opgave skal selvfølgelig være at sikre den højeste grad af frihandel også på de særlig følsomme middelhavsvarers område, og det gør vi til stadighed, og det vil vi fortsætte med.

Fru Annette Just har herudover stillet spørgsmål om, hvorfor aftalen med Tunesien ikke er søgt ratificeret før, for den er ganske rigtigt indgået i 1995.